Měsíční Aktuality Naší fArnosti

7–8 • 2015
11. ročník

Časopis římskokatolické farnosti Ostrava–Třebovice

Ohlédnutí za letošní Nocí kostelů v naší farnosti

Foto na titulní straně:
Cyril a Metoděj, plastika z presbytáře našeho kostela

Srdce na pravém místě

V pastorální teologii se mluví o čtyřech rozměrech církve. Jsou to:

Liturgia (Bohoslužba) – Církev, která se modlí a oslavuje svého Pána.
Koinonia (Společenství) – Církev, která je spolu a vytváří vztahy mezi lidmi.
Mystagogia (Uvádění do tajemství víry) – Církev, která se vzdělává a pak i jiné uvádí do tajemství víry a evangelizuje.
Diakonia (Služba lásky) – Církev, která slouží všem potřebným.

Myslím, že **liturgie** je v naší farnosti na vysoké úrovni, stejně tak i **koinonie** čili množství společenství, která ve farnosti fungují. I když se pořád najdou lidé, kteří raději zůstávají anonymní a mají ostych či vnímají nějakou překážku k tomu, aby ve farnosti vytvářeli vztahy.

Je u nás i určitá forma **mystagogie** čili vzdělávání dětí i dospělých. Co se týká dospělých, máme např. biblické hodiny a přípravy na rozličné svátosti. Jak mi podotkla jedna konvertující paní, teď po přípravě ví toho více, než její manžel, který byl vychováván ve víře od dětství ☺.

Myslím, že je na čase se ve farnosti více „obout“ i do čtvrté dimenze církve – **diakonie** čili služby pro bližní. Množství velice dobrého se v této oblasti už děje, např. vnímám pečlivou přípravu farních akcí pro nás i pro veřejnost, starost o kostel, faru či farní zahradu a množství jiného. Nicméně služba lásky by se neměla týkat jen nás, ale i lidí „z venku“ farnosti. Jsem rád, že u nás fungují například humanitární sbírky pro sociálně slabší rodiny z Osoblažska. Ale možná, že se někdo takový nachází i v našem sousedství…

Proto jsme na pastorační radě mluvili o návrhu vytvořit i ve farním časopise určité **„Okénko solidarity“**, inspirované citátem z listu sv. apoštola Jakuba: *„Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den a někdo z vás by jim řekl: Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad – ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“* (Jak 2,15–17).

Rádi bychom nejprve zmapovali, co je v naší farnosti vůbec potřeba. Proto od tohoto čísla bude v Maně pravidelná rubrika s logem srdce vytvořeného ze spojených rukou a názvem „na pravém místě“.

Prakticky to znamená, že našemu šéfredaktorovi Daliboru Vitáskovi můžete posílat na email **dali.vita@gmail.com** své inzeráty, které budeme třídit do podrubrik „Nabízím…“, „Hledám…“, „Potřebuji…“.

Nebojte se, prosím, dát najevo, že něco potřebujete nebo že víte o někom, kdo něco potřebuje, ať už se jedná o oblečení či praktické věci života. Nebojte se, prosím, nabídnout svůj čas a služby či věci, které už vám dosloužily a někomu by mohly usnadnit život.

Žehnám této iniciativě solidarity a věřím, že i ona se stane požehnáním pro mnohé, ať už se nazývají „věřící“ či „nevěřící“.

o. Lukáš

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

3. července – pátek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
5. července – neděle	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA a METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
11. července – sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
12. července – neděle	15. neděle v mezidobí
15. července – středa	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. července – čtvrtek	Svátek Výročí posvěcení katedrály
19. července – neděle	16. neděle v mezidobí
22. července – středa	Památka sv. Marie Magdalény
23. července – čtvrtek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. července – sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. července – neděle	17. neděle v mezidobí
27. července – pondělí	Památka sv. Gorazda a druhů
29. července – středa	Památka sv. Marty
31. července – pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

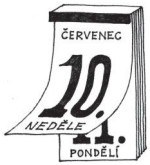

1. srpna – sobota	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. srpna – neděle	18. neděle v mezidobí
4. srpna – úterý	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. srpna – čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
8. srpna – sobota	Památka sv. Dominika, kněze
9. srpna – neděle	19. neděle v mezidobí
10. srpna – pondělí	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11. srpna – úterý	Památka sv. Kláry, panny
14. srpna – pátek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučed.
15. srpna – sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
16. srpna – neděle	20. neděle v mezidobí
20. srpna – čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. srpna – pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22. srpna – sobota	Památka Panny Marie Královny
23. srpna – neděle	21. neděle v mezidobí

▲ Jarek Martykán

MALÁ KATECHEZE

Mistr Jan Hus a eucharistie

Tento rok se spolu potkávají dvě, pro církev velmi významné události. Tou první je Eucharistický kongres, druhá je 600. výročí od tragické smrti Mistra

Jana Husa. Spojení těchto dvou událostí se přímo nabízí, protože eucharistie a účast na ní je pro nás přirozeným vrcholem vztahu ke Kristu. A Jan Hus byl často interpretován jako ten, kdo měl s oficiální církevní naukou v této oblasti, kulantně řečeno, jisté problémy. Zkusme si na tomto malém prostoru vytknout poměrně velký úkol. Pohlédněme bez předsudků na vztah Mistra Jana k eucharistii, zkusme odhalit, jaký byl ve skutečnosti. Neideologicky, nestranně, na základě výsledků moderního bádání.

Než se dostaneme přímo k jádru věci, je potřeba vykonat exkurz, který nám ukáže, jak církev pohlíží na eucharistii. Dlužno zdůraznit, že následující pojednání bude značně zjednodušené, aby bylo snáze pochopitelné i pro ty, kteří neholdují vědě, jež nese název filosofie.

Chléb a víno – to jsou matérie, které při mši svaté Duch svatý proměňuje na Tělo a Krev Kristovu. Nečiní to kněz svou mocí či svévolí, neboť by se jednalo o úkon bílé magie. Co je však myšleno tím proměněním? Latinský název popisující, k čemu při něm dochází, se jmenuje *transsubstanciace*. Českým ekvivalentem je slovo *přepodstatnění*. Mění se tedy podstata darů chleba a vína. Na pohled, podle chuti a rovněž podle chemického rozboru by kdokoliv po proměnění musel konstatovat, že chléb zůstal chlebem a víno vínem. I případná silniční kontrola by po požití většího množství proměněného vína, tedy Kristovy krve, detekovala v krvi kontrolovaného řidiče alkohol. Ano, svou formu chléb a víno nemění. K čemu však dochází, je změna podstaty, tedy toho, čím se stávají ve skutečnosti bez ohledu na své fyzické složení. Víno chutná jako víno, ale je Kristovou Krví. A chléb se svými měřitelnými parametry nadále jeví jako chléb, ale svou hlubokou duchovní podstatou se stal skutečným Tělem Kristovým. Při tomto popisu vycházíme z filosofických pojmů *substance a případky* (akcidenty) a z jejich vzájemných vztahů. Dále však nebudeme zabíhat do větších podrobností, abychom se neodchýlili od našeho hlavního záměru. Konstatujme, že oficiální nauka církve vidí proměnění při mši svaté jako akt konaný Duchem svatým, při němž se chléb a víno stávají skutečným Kristovým Tělem a Jeho skutečnou Krví. A to při zachování původní formy chleba a vína. Není-li nám to zcela jasné, pak se není co divit. Ne nadarmo je to jedno z největších tajemství naší víry. Také výše uvedená terminologie je pouze pomocným nástrojem, který v určitém kontextu usnadňuje pochopit to, co je obsaženo v Písmu svatém. Ale postupme dále, směrem k našemu cíli.

Husovým údělem se stalo, že je po celá staletí spojován se jménem svého současníka anglického reformátora Johna Wyclifa. Je zřejmé, že mnoha jeho myšlenkami byl inspirován, mnohé přejal a rozpracoval, mnohé se naopak součástí jeho nauky nestaly. Jednou z tezí, kterou Wyclife zastával, je tzv. učení o remanenci. Zde je na místě upozornění, že opět budeme značně zjednodušovat, aby zůstala podstata sdělení, ale nebylo znesnadněno jeho pochopení. Učení o remanenci či remanentismus tvrdí, že po konsekraci jsou proměněný chléb a

víno pouze znamením Kristovy přítomnosti. Podstatou tedy zůstávají chlebem a vínem, nikoliv Krví a Tělem. Toto tvrzení je samozřejmě mimo pravověrnou nauku církve. Sám Wyclife své pojetí eucharistie změnil šestkrát, ale remanenční nauce pak zůstal věrný až do své smrti.

Husova blízkost Wyclifovi a jeho myšlenkám byla samozřejmě živnou půdou pro dohady o tom, zda i Hus zastával remanenční teorii. Pokud by to bylo prokázáno, pak by zde byl jasný důkaz, že v této oblasti byl mimo ortodoxii (pravověrnost). Nejmodernější bádání ukazují dvě věci. První se týká vlastní Husovy nauky, kde je zřejmé, že jeho pojetí je možná ne zcela obratné, ale rozhodně nevybočuje z mezí legitimního teologického pluralismu. Hus zcela jistě nepopíral reálnou přítomnost Krista v eucharistii (k těmto zjištěním došel nejnověji např. C. V. Pospíšil, dříve P. de Vooght a další). Druhá věc, pomineme-li vlastní Husovu nauku, je ta, že při procesu proti Husovi mu bylo zastávání remanence přičítáno a byl z něho obviňován. Hus se těmto obviněním marně bránil. Mnohá bádání v této oblasti opět poměrně jasně dokládají, že i když se Hus od Wyclifovy teorie nikdy oficiálně nedistancoval, sám ji nikdy neučil a nehájil. Zejména ne v tom významu, který remanence skutečně má a jak ji vykládal Wyclife. V této věci koncil v Kostnici Husovi křivdil (k tomuto zjištění dospěl např. uznávaný odborník J. Kejř). A samozřejmě Husovi křivdí také ti, kteří mu tyto wyclifovské eucharistické postoje podsouvají i dnes.

Jsme-li u eucharistie, zkusme podniknout ještě jedno malé „boření mýtů“, a to Jan Hus a přijímání pod obojí. Husovi odpůrci, kteří proti němu shromažďovali obvinění a „donášeli“ na něj, vytáhli i trumf v podobě tvrzení, že veřejně učil a kázal lidu, aby bylo přijímání podáváno pod obojí způsobou. Zejména v této lži vynikl Michal de Causis. Pravda je poněkud jiná. Hus sice tuto tezi uznal jako správnou, ale byl naopak tím, který varoval před jejím předčasným praktikováním. Nikdy o této záležitosti nekázal a neučil o ní. Malý spisek o kalichu, který posléze napsal, vznikl až v Kostnici, tedy dlouho po tom, co byl z „kališnictví obviňován“. Paradoxně v době, kdy se začalo v Čechách přijímání pod obojí zavádět, Hus v Čechách už dávno nebyl. Mistr Jan tedy ani náhodou není tím, kdo by pod obojí (sub utraque specie) zavedl či prosadil.

Jan Hus byl, je a bude postavou, která inspiruje a nenechává v klidu. Je také jisté, že mnohá jeho neobratnost zejména v právních věcech a neústupnost a věrnost pravdě, o níž byl přesvědčen, přispěla k jeho konci. Ale je čas, abychom našli odvahu říci spolu s Pospíšilem, P. de Vooghtem a dalšími, že Jan Hus nebyl heretikem. Podle toho, co o něm z historie víme, byl „subjektivně čistý člověk, jemuž se v mnohém stala krutá křivda“ (Pospíšil, 2015).

Na závěr zřejmě nenajdeme přiléhavější slova než ta, která přednesl papež František dne 12. června 2015 na setkání s kněžími v Lateránské bazilice: *„Dnes odpoledne jsem připravoval projev, který řeknu Čechům, katolíkům, husitům, pravoslavným, kteří přijedou příští týden*

u příležitosti oslav 600. výročí smrti Jana Husa. Zranili jsme svatou matku církev! V našem svědomí musí být ono poprošení o odpuštění za dějiny naší rodiny, za každou událost, kdy jsme zabili ve jménu Boha.“

Použitá literatura, kterou je zároveň možné doporučit zájemcům o osobnost Mistra Jana Husa:

KEJŘ, Jiří. *Husův proces*. Vyd. 1. Praha: Vyšehrad, 2000, 235 s. Historica (Nakladatelství Vyšehrad). ISBN 80-702-1387-6.

KEJŘ, Jiří. *Jan Hus známý i neznámý: resumé knihy, která nebude napsána*. 1. vyd. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Naklad. Karolinum, 2010, 137 s. Historica (Nakladatelství Vyšehrad). ISBN 80-246-1643-2.

POSPÍŠIL, Ctirad Václav. *Husovská dilemata*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2015, 319 s. Studium (Karmelitánské nakladatelství). ISBN 978-80-7195-816-1.

ŠMAHEL, František. *Jan Hus: život a dílo*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2013, 312 s., [16] s. obr. příl. Ecce homo. ISBN 978-80-257-0875-0.

ŠMAHEL, František. *Husův proces v Kostnici*. Praha: Melantrich, 1988, 40 s.

▲ Lukáš Volný

AKTUALITY Z FARNOSTI

Červenec

1.	Pouť rodičů a dětí na Prašivou, kde bude diecézní setkání s o.biskupem.
	Návštěva nemocných místo prvního pátku
	Modlitby otců v 18.00 h před svatostánkem. Přijďte se přimlouvat za své otcovství, dobře žité mužství i za své manželky a děti.
4.—12.	Chaloupka 2015
5.	Národní pouť sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě
6.—11.	Tábor pro nejmenší děti s názvem „V říši pohádek“
26.	Sbírka na rekonstrukci a zateplení fary

Srpen

15.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, slavnostní mše sv. bude v 18.00 h.
16.	Hlavní poutní den. Poutní kazatel: P. Pavel Macura, novokněz. Po mši sv. bude udělovat novokněžské požehnání.
	V 17.00 h svátostné požehnání a grilovačka na orelském hřišti
23.	Sbírka na rekonstrukci a zateplení fary
24.—28.	Příměstský tábor „Cesta do Zaslíbené země“. Cena: 800 Kč. Hlaste se do 1. 8.

Během prázdnin (počínaje 1. 7.) nebudou mše sv. pro děti a středeční mše sv. bude posunuta na 18.00 h. První mše sv. na zahájení školního roku bude 2. 9. v 17.00 h.

SVATÝ MĚSÍCE

Marie Gorettiová

Marie Gorettiová se narodila 16. října roku 1890 v italské obci Corinaldo v provincii Ancona do velmi chudé rodiny. Říkali jí Marieta, i když křtěná byla Marie. Dětství později trávila ve vesničce Farriere di Conca u Nettuna. Rodiče se nechali zlákat nabídkou práce na odvodňování Pontinských močálů a přestěhovali se. Pro chudobu nemohly děti paní Gorettiové chodit do školy. Při vystěhování do Ferriere se k nim připojil rolník Serenelli se synem Alessandrem. Obě rodiny bydlely v jednom společném domě.

V deseti letech Marietě zemřel otec na malárii. Matka Assunta Gorettiová se vedle starosti o vlastní domácnost, na žádost hraběte Anttilia Mazzoleniho, starala i o oba Serenelliovy a ještě pokračovala v práci, kterou donedávna zastával její manžel. Domácí práce a vaření ležely proto z velké části na Marietě, která při nich pečovala i o sourozence a prala a zašívala i Serenelliovým.

Alessandro Serenelli stále častěji jedenáctiletou Marii obtěžoval a tělesně ohrožoval. 5. července 1902 to bylo potřetí, co se ji Alessandro pokoušel znásilnit. Když ho Marie odmítala a urputně se mu bránila, Alessandro ji brutálně pobodal nožem. Stalo se to přímo v jejich domku ve Farriere. Pak se Alessandro zabarikádoval ve svém bytě. Marie si přála, aby ho rozhněvaní sousedé nezabíjeli. Těžce zraněná byla odvezena do nemocnice milosrdných bratří v Nettunu.

Při operaci teprve dvanáctileté Marie napočítali lékaři na jejím těle 14 hlubokých bodných ran. Museli ji operovat při plném vědomí. Obávali se ji uspat, protože její organismus byl velmi slabý. Dýka zasáhla plíce, okolí srdce a jiné vnitřnosti. Marie zemřela příštího dne v nemocnici v Nettunu. Krátce před smrtí Marie Gorettiová svému vrahovi vše odpustila.

Pater Martino utěšoval její maminku slovy: „Paní Assunto, nemusíte plakat. Toto dítě, které jste ztratila pro tuto zem, se bude za vás modlit v nebi“. Jako oheň se rozšířila po Nettunu zpráva o smrti Marie.

Marie Gorettiová byla pohřbena 8. července 1902. Na poslední cestu ji doprovodil nepřehledný zástup lidí. Rakev byla zasypána květy.

Čtyři měsíce po pohřbu se odstěhovala paní Assunta se svými dětmi do rodného Corinalda, jak ji o to žádal dříve její manžel Luigi. Mnoho nemocných a ztrápených lidí u Mariina hrobu hledalo pomoc a útěchu. Bůh oslavoval svou malou služebnici mnoha zázraky. Odpuštění, které po nás žádá Kristus, zůstává věcí náročnou - ve vztahu k sobě, natož k bližním a o to víc k nepřátelům. Marie dokázala před smrtí odpustit svému vrahovi.

Soud odsoudil Alessandra k třiceti rokům těžkého žaláře v městě Noto na Sicílii. Po létech apatie, uzavřenosti a zatvrzelosti napsal biskupovi Blandinimu tento dopis:
„Oplakávám svůj špatný čin. Tím více, protože jsem si vědom, že jsem vzal život nevinné dívce. Až do posledního okamžiku chránila svou čest. Raději chtěla obětovat svůj život, než se podvolit mým choutkám... Veřejně zavrhuji svůj ohavný skutek a prosím o odpuštění Boha i rodinu, které jsem svým zločinem způsobil tak velký zármutek. Odvažuji se doufat, že i já najdu milost, jako ji našlo mnoho jiných na tomto světě."
Po 28 letech vězení (dva roky mu byly prominuty) se Alessandro ocitl na svobodě. Styděl se jít mezi lidi, kteří nedokázali zapomenout a odpustit jako Bůh. Zaklepal tedy na dveře u kapucínů v Ascolo Piceno, kde jej přijali za čeledína. Později se stal terciářem řádu sv. Františka.
Na Boží hod vánoční roku 1937 vstoupil Alessandro Serenelli do domu Gorettiových, aby poprosil paní Assuntu – matku mučednice – o odpuštění. Žena bez váhání mu stiskla ruku a řekla: „Marietta (Marie) vám odpustila, což bych já vám mohla neodpustit?"
Alessandrův život byl pak životem modlitby a smíru a strhával příkladem i ostatní. Pracoval jako pomocník v kapucínské ošetřovně v Maceratě. Stále vzýval svou oběť jako nositelku své vlastní spásy. Zemřel kajícně roku 1970 ve věku 88 let.
27. dubna 1947 zažila paní Assunta blahořečení své dcery Marie. Nespočetný zástup se tísnil v rozsáhlých prostorách a oči všech byly upřeny na viditelnou hlavu církve, na papeže Pia XII. Neuvěřitelné ticho zavládlo svatyní, když Svatý otec prohlašoval dvanáctiletou dívku Marii Gorettiovou za blahoslavenou.
Tři roky nato mohla být přítomna svatořečení své dcery dne 25. června 1950. Assunta – chudá žena z bažinatého kraje, tolik zkoušená utrpením, za nepopsatelného pohnutí uslyšela nyní jméno svého dítěte, jak je v modlitbě pronášejí rty Svatého otce Pia XII., kardinálů a biskupů a s nimi statisícový zástup, který naplnil baziliku a přilehlé náměstí. Sepjala své vetché ruce a přidala se k jásavé prosbě: „Svatá Marie Gorettiová, oroduj za nás!"

▲ podle internetu a knihy *Rok se svatými* zpracovala Majka Dostálová

Zrníčka z Bible

Hospodine, prokaž dobro dobrým, těm, kdo mají přímé srdce!

Žalm 125,4

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

Žalm 127,1

Hospodine, tvé jméno je věčné, budeš připomínán ve všech pokoleních, Hospodine.

Žalm 135,13

Nesuďte, abyste nebyli souzeni.

Mt 7,1

STODESÁTÉ VÝROČÍ

Dějiny třebovické farnosti (4. díl)

Třebovice a Panna Maria Nanebevzatá

Jako každý církevní objekt, který patří katolické církvi (např. kostel či kaple), má i kostel v Ostravě-Třebovicích své patrocinium. Patrociniem se označuje světec či tajemství víry, kterému je sakrální prostor zasvěcen. Zasvěcení kostela v Třebovicích patří svátku Nanebevzetí Panny Marie. Kostel toto patrocinium nese od svého vystavění v roce 1738 a pravděpodobně byl mariánskému kultu zasvěcen i původní dřevěný kostelík. Hlavní oltář třebovického kostela zdobila od jeho vystavění dřevěná pozdně gotická socha Madony (snad z období kolem roku 1550), která dle ústní tradice pocházela z původního kostela. Tato socha Panny Marie s Ježíškem v náručí byla v letech 1901–1931 nahrazena obrazem Františka Přečka st. znázorňujícím Nanebevzetí Panny Marie. Po vymalování kostela v roce 1931 byla socha přenesena zpět na původní místo a obraz byl přemístěn do kaple. Opravu a výzdobu hlavního oltáře provedl ve zmíněném roce akademický sochař Rudolf Drahoš z Mariánských Hor. Socha Madony je na hlavním oltáři umístěna dodnes a chrání obyvatele nejen Třebovic, ale také celého Slezska a českých zemí.

Jako důkaz živé víry místních věřících v období komunistické totality (1948–1989) představuje zápis v pamětní knize farnosti třebovické (vedena od roku 1968). Ten informuje čtenáře a další generace o oslavě patronky kostela Panny Marie Nanebevzaté dne 19. srpna 1973, při které zazněly zpěvy místního chrámového sboru. Slavnostní mši svatou toho dne sloužil P. František Hasilík (1909–1990), čestný kanovník a farář z Mariánských Hor.

Velkou a nevšední slavností po pádu komunistického režimu v Československu se dne 12. května 1991 stala návštěva olomouckého arcibiskupa a moravského metropolity P. Mons. ThDr. Františka Vaňáka (eps. 1989–1991), při které posvětil v průběhu bohoslužby za velké účasti věřících novou sochu Panny Marie na Sládkovičově náměstí (Andrej Sládkovič, 1820–1872; slovenský evangelický kněz a básník). Původní socha byla v roce 1961 zničena a zbyl pouze podstavec s letopočtem 1884, na kterém byla právě v roce 1991 posvěcena socha nová. Panna Maria na třebovickém náměstí se tak stala symbolem svobody a hledání víry v zemi, ve které byla násilně 41 let potlačována religiozita.

Třebovický kostel je nejstarším mariánským kostelem v Ostravě. Avšak retrospektivně byl nejstarším kostelem zasvěceným Panně Marii (od roku 1672, do té doby byl kostel zasvěcen sv. Markovi) dnes neexistující dřevěný objekt v Zábřehu, který byl v letech 1809–1811 nahrazen zděným kostelem (Navštívení Panny Marie). Naopak nejnovějším mariánským chrámem ve městě je kostel v Hrabůvce (Panny Marie, Královny posvátného růžence), který byl postaven v letech 1909–1910. O tři roky poz-

ději byla ještě vybudována kaplička v Bělském lese ke cti Panny Marie Lurdské, tzv. Starobělské Lurdy. Dalšími církevními objekty v Ostravě zasvěcenými svátku Nanebevzetí Panny Marie jsou kostel v Michálkovicích (vystavěný v letech 1901–1902) a kaple v Petřkovicích (vystavěna v roce 1880) a Výškovicích (vystavěna v roce 1892). Nejbližším mariánským poutním místem je obec Hrabyně (ve Slezsku) s kostelem Nanebevzetí Panny Marie, který získal svou dnešní podobu během přestavby v letech 1885–1886, tj. v době působení vlasteneckého kněze Jana Böhma. Obyvatelé Třebovic tak byli a jsou pod záštitou Ochránkyně Slezska Panny Marie Hrabyňské, jejíž milostivý obraz lze vidět nejen v kostele (originál), ale také můžeme najít ve vesnici obrázek Panny Marie Hrabyňské (věnovaný obětem války) na staré lípě před správní budovou Národního památníku II. světové války (Slezské zemské muzeum) či u silnice, kde se cesta rozchází směrem do Ostravy a k rehabilitačnímu centru.

Z teologického hlediska náleží Marii jako Matce Boží specifická úcta, která je o něco menší než samému Bohu (klanění – *cultus latriae*), ale o něco vyšší než k ostatním svatým a andělům (uctívání – *cultus duliae*). Tato speciální úcta k Panně Marii se označuje jako *cultus hyperdulie*. Za předchůdce svátku Nanebevzetí Panny Marie lze považovat *den Matky Boží Marie* připadající na 15. srpna, který je doložen v jednom jeruzalémském lekcionáři z poloviny 5. století. Tento všeobecný mariánský svátek se zanedlouho změnil v *slavnost Mariina zrození (natale)* a v polovině 7. století je *svátek Natale sanctae Mariae* doložen také v Římě. Zvláštní význam tento svátek získal za pontifikátu Pia XII. (1939–1958), kdy bylo dne 1. listopadu 1950 vyhlášeno Dogma o nanebevzetí Panny Marie, tzn. přijetí článku víry, že Panna Maria byla přijata do nebe. V letech 1950–1951 došlo k vytvoření nových textů v misálech a breviářích a v předvečer svátku se dle římského kalendáře může sloužit také vigilie.

▲ Pavel Březinský

STŘÍPKY

Setkání s Ježíšem jako s naším přítelem (část 8.)

Záznam z exercicií, které vedl v Národním centru Fatimského apoštolátu v ČM Fatimě v Koclířově u Svitav Fr. Elias Vella, O.F.M. Conv., exorcista z Malty

Jednou jsem dělal exercicie na Maltě a byl to první nebo druhý den, kdy ke mně přišla plačící žena. A byla velmi sklíčená. Důvodem toho bylo, že její muž pracoval mimo ostrov, takže byla doma sama, a jednou do jejího domu přišel muž a znásilnil ji. Takže si můžete představit trauma té ženy. Ona se rozhodla, že svému muži nic neřekne, protože si říkala, co když mi můj muž neuvěří? A co když mě začne můj muž podezřívat? A co když mi můj muž

řekne, že jsem ta, která celou tu záležitost vyprovokovala? Takže to všechno držela v sobě. A nejen to, kdykoliv vyšla ze svého domu, tak měla pocit, že se na ni každý dívá. A ať viděla jakéhokoliv muže, kladla si otázku: je to ten, který mě znásilnil? Protože muž, který ji znásilnil, měl na hlavě masku. Můžete si představit trauma té ženy, které ji přivedlo do hluboké deprese. Pamatuji si, že ke mně přišla celá sklíčená, měla plnou ruku prášků a žádala mě, abych se za ni modlil. A pak mě napadla taková myšlenka. Řekl jsem jí: teď ti povím něco riskantního. Proč neděkuješ Bohu za to, co se stalo? Proč nechválíš Boha za to, co se stalo? A ona na mě zírala a říkala: zbláznil jste se, co mi to, otče, říkáte? Ano, vím, co ti říkám. Z této věci může Bůh vytěžit něco krásného. Ale co krásného může Bůh vytěžit ze znásilnění? A já jsem odpověděl: nevím, ale vím, že to Bůh může udělat. A vím, že pokud budeš děkovat Bohu a řekneš: dobře, Bože, děkuji ti za to, co se stalo, a odevzdávám do tvých rukou všechno, co se stalo, potom budeš uzdravena. Ji to tak úplně nepřesvědčilo, ale říkala mi: dobře, tak já to risknu. Pomozte mi, abych chválila Boha, abych chválila Boha za to, co se stalo. A my jsme chválili Boha ne za to znásilnění, ale za dobro, které Bůh měl vytěžit z této okolnosti. Té ženě se pak ulevilo a odešla.

A pak nastal poslední den exercicií a přišel ke mně muž. A řekl mi: před rokem jsem znásilnil ženu a před třemi dny jsem v sobě cítil, že se ve mně něco stalo. Cítil jsem tak velikou vinu, jako nikdy dříve. Cítil jsem Boha, jak mi říká: jdi a vyzpovídej se ze svého hříchu. Tři dny jsem s tím zápasil. Ale teď jsem tady, abych dal svůj život Ježíšovi. To byl muž, který znásilnil tu ženu.

Moc té chvály Boha uvolnila tu ženu a uvolnila i toho muže. Ta žena se nikdy nedozvěděla, co se stalo s tím mužem. Nikdy se nedozvěděla, že chvála Boha toho muže obrátila. Pouze odevzdala tu věc Bohu a přenechala to na něm. A já jsem měl to štěstí, že jsem se vlastníma rukama mohl dotknout toho, co znamená moc chválení Boha. Není to snadné, ale je to význam toho, co říká Pavel: *„Děkujte Bohu za všech okolností.“*

To samozřejmě neznamená, že nemáme žádat o uzdravení. To neznamená, že se nemáme přimlouvat. Ale znamená to, že potom musíme odevzdat všechno jemu. A to také znamená: vždy se radujte. Radujte se z toho, protože neexistuje nic z toho, co by Bůh neobrátil v něco dobrého. Takže je důležité ty kalamity obracet v požehnání, protože když budeme chválit Boha, tak Bůh udělá to nejlepší, co může, a bude z těch problémů, které nás potkávají, tvořit požehnání.

Bůh má dokonalý plán pro naše životy. A my nemůžeme udělat krok dopředu v tom jeho plánu, dokud neponecháme Bohu prostor v tom, aby nám pomohl. Takže dokud nepřijmeme situaci, v které žijeme, jako součást Božího plánu, tak Bůh v tom svém plánu nemůže pokračovat.

▲ připravil Radim Prokop

Noc kostelů 2015 v ostravsko-opavské diecézi

Celkem 152 sakrálních míst bylo možné navštívit během letošní Noci kostelů na území ostravsko-opavské diecéze. Do aktivity, která má mezinárodní přesah, se zapojily kromě římsko-katolických farností také sbory dalších křesťanských církví sdružených v ekumenické radě církví. Všude na své hosty čekali dobrovolníci z řad farníků. Připravili výstavy, soutěže, komentované prohlídky nebo zorganizovali koncerty. Jejich nabídku využily tisíce lidí. Počet návštěv překročil loňský rekord. Letos Noc kostelů zaznamenala v diecézi téměř 36 tisíc návštěvnických vstupů. Největší návštěvnost byla zaznamenána ve frýdecké bazilice Navštívení Panny Marie, ve farním kostele sv. Jana Křtitele ve Frýdku a v kostele sv. Václava v Ostravě.

Netradiční podívanou skrývala Noc kostelů v opravované katedrále Božského Spasitele v Ostravě. Lidé mohli nakouknout do nitra chrámu, který je pro veřejnost od září uzavřen. Kdo se v pátek večer do katedrály vydal, mohl vidět krásně naleštěný kazetový strop, zrenovovanou fresku nad oltářem i novou výmalbu. Mezi těmi, kdo do katedrály zavítali, byl i otec biskup František Václav Lobkowicz. Stejně jako stovky jiných, i on se musel zapsat na listinu, že vstupuje na staveniště a byl o tom poučen.

„Obdivuji ten kazetový strop a vitráže v oknech. Vše je krásné, naleštěné. Je to fakt nádhera," říká Ema Novotná, která program Noci kostelů ráda navštěvuje i s manželem. „Když jsem zdravá, tak chodím. Jsem z Poruby a do centra Ostravy je ale nejdál, kam se dostanu. Ráda bych viděla i dřevěný kostel v Hrabové i ten nový v Zábřehu, který znám jen zvenčí," dodává žena, která se narodila během 2. světové války v Přívoze.

Hlavní program v centru města byl letos soustředěný na kostel sv. Václava, který celý rok katedrálu zastupuje. Na zahájení Noci kostelů se přišel podívat ostravský primátor i krajský hejtman. Prohlédli si listiny zakladatelů katedrály, které byly nedávno objeveny ve věži katedrály. Výstava fotografií dokumentovala průběh oprav. Různé kouty katedrály byly také vyobrazeny na obřích obrázkových kostkách, které si mohly děti poskládat. „Kostky máme už čtvrtým rokem. Někde jsme se inspirovali a chlapi je vyrobili," vysvětluje původ nápadu a zábavné hry pro nejmladší účastníky akce Jarka Košťálová. Pro děti byly připraveny také omalovánky a soutěžní kvíz.

Soutěž pro děti měli připravenou také v kostele sv. Vavřince v Bílově u Bílovce. Krásně opravený kostelík dva kilometry od dálnice láká k návštěvě. Do Noci kostelů se místní farníci přihlásili letos poprvé. „Inspirovali jsme se ve Velkých Albrechticích, které jsou také vesnicí a zapojují se," uvedli Josef a Barbora Poláškovi, kteří v Bílově žijí od roku 1987, kdy se sem přistěhovali z Místku. Kostelník Josef Polášek příchozím ukazuje fotky původního stavu, než se jej před čtyřmi lety podařilo zrenovovat. Oprýskané zdi žluté fasády připomněly doby, kdy stejný nátěr pokrýval většinu kostelů a zámků v celém komunistickém Československu. V dobách nej-

tužšího režimu byly snahy z kostela vybudovat dokonce sýpku. Tento osud kostel naštěstí minul. Našli si jej však už čtyřikrát zloději, kterým za oběť padly figurky betléma a sošky andělů. Našlo se jen torzo a pár figurek betléma v novojičínském starožitnictví. Dva andělé se jim vrátili až z hranic s Rakouskem, kde je u pašeráků objevili celníci. Kostelu musí jistě pomáhat čtrnáct svatých pomocníků v nouzi, které zde po staletí uctívají.

Bílovecký kostel sv. Mikuláše pozval kapelu Přyvozacy, kteří představili své hudebně-dramatické pašije s názvem „Tečka za člověkem". Noc se rychle krátí i v Bílovci, ale fronta před vstupem do kostelní věže se stále prodlužuje. Lidé si krátí čas plkáním. Je teplý večer a veselo. Klíče v zámku zachrastily krátce před jedenáctou hodinou večerní ještě ve Velkých Albrechticích. Poslední návštěvníci se dozvědí, jak se před 14 lety podařilo k opravě kostela přesvědčit místní mládež. „Obešel jsem autobusové zastávky a lavičky, na kterých seděli zdejší puberťáci, a ptal jsem se jich, jestli nechtějí dělat něco užitečného. Oni na to kývli a byli rádi, že se nemusí nudit. Osekali se mnou celý obvod kostela, který byl plesnivý do výšky dvou metrů," popisuje začátek oprav kostela sv. Jana Křtitele místní kostelník Jan Zajíček. Mladým práce tak zachutnala, že se pustili také do kopání odvodňovacích šachet okolo kostela. Léta 2001 až 2006 strávená na opravách kostela připomínají fotografie vystavené během Noci kostelů. Kromě nich byla v presbytáři také výstava snímků s tématem Rodina z Centra pro rodinu a sociální péči z.s., kterému zdejší kostelník šéfuje.

▲ Magdaléna Kocychová
koordinátorka NK z našeho biskupství

Malé ohlédnutí za biřmováním

Téměř celý rok jsme se v naší farnosti připravovali na přijetí svátosti biřmování. Dne 17. května onen velký okamžik nastal. Přijel otec biskup, abychom vnímali, že patříme k místní ostravsko-opavské církvi. Vložil na nás ruce, abychom byli zastínění Duchem. Pomazal nás křižmem, jako se mazali proroci a králové, aby byli vyzbrojeni pro službu, která je čekala. Jeho slova „přijmi pečeť daru Ducha svatého" a znamení kříže, které nám na čele olejem udělal, vytvořila i v našem srdci pečeť, která symbolizuje, že chceme aktivně dávat dary Ducha do služeb církve. Teď jde o to vytrvat na započaté cestě. A zde jsou dojmy některých biřmovanců:

„Byl to skvělý zážitek. Měla jsem z biřmování trochu strach, ale vyhrálo nadšení. Během přípravy jsem získala plno zkušeností, krásných zážitků a nových přátel."

Klára Kociánová

„Mám radost, že se to otci biskupovi líbilo. Myslím, že když napíšu, že i ostatním se to taktéž moc líbilo, nebudu daleko od pravdy. Bylo to nádherné, naplňující, až nepopsatelné."

Kateřina Holoubková

„Příprava na biřmování byla jeden velký boj, který byl snazší vést s ostatními biřmovanci. Teď mi přijde pokušení větší, ale cítím se schopnější odolávat. Díky Pánu za ty dary!“

Marek Olejník

„Čím více vlastního úsilí do přípravy vložíte, o to víc si této svátosti vážíte.“

Alena Reichertová

„Biřmování byla cesta, na které jsem dostala obrovský dar, plno dobrých přátel a nových členů rodiny spojených Duchem svatým.“

Jana Kurková

„Přijetí svatosti biřmování je něco nádherného a vím, že když mi bude nejhůř, tak se mám na koho spolehnout. Je obrovský rozdíl žít s Bohem a bez něho. Mám spoustu krásných zážitků a pár nových kamarádů.“

Barča Hajduková

„Je úžasné, kolik nám toho Bůh dává a jak moc nám pomáhá. S Duchem svatým dokážu nejen lépe prožívat každý den, ale člověk je i více trpělivější a rozhodnější a bez jeho vlivu a světla bychom nic nedokázali. On nás vždy něčím překvapí.“

Libuše Hajduková

„Bylo mi v těch Třebovicích s Vámi vždy moc dobře. A v podstatě se už těším na setkání v Hati. A měl jsi pravdu, neumím to tak říct, ale věci se dějí... A vyřiď, prosím Tě, Lence, že kafe s Hospodinem je daleko lepší než jak jsem ho pil kdysi.“

Miloš Martiník

Můj twit: „Příprava biřmovanců? Cítím se jako bych byl sám připravován, ač jsem měl stát na opačné straně. Vrátila se mi touha po četbě Písma, osobní modlitbě a vztahu k Ježíšovi.“

Ivo Křížka

▲ ptal se o.Lukáš

Tip na pěkný výlet

Každý z nás určitě si chce někdy vyjet na výlet. Člověk často ani neví, že blízko našich hranic na polské straně se nachází mariánské poutní místo. Je to v obci Turza Slaska.

Místem duchovní přeměny je chrám Matky Boží Fatimské. Nachází se v obci vzdálené 4 km od Wodzislawi. Sám kostel není historický – byl postaven v r. 1948. Atmosféra tohoto místa je však nezvyklá, zvláště v první neděli po třináctém dni každého měsíce. V tuto dobu se zde večer koná procesí se svíčkami ulicemi obce v čele se sochou P. Marie dovezenou z Fatimy v r. 1959.

Celý areál je velice pěkně zbudován, ke kostelu vede křížová cesta, která je umístěna do cihlových kapliček. Na stěnách kostela jsou namalovány scény představující zjevení ve Fatimě. Před kostelem je socha Jana Pavla II.

Pouť na toto místo je možné učinit, i když nejste „motorizováni“ stejně jako my.

Z autobusového nádraží v Ostravě pojedete do Starého Bohumína na nám.

Svobody. Přejdete most přes Olzu a dostanete se do Chalupek. Zde je hned autobusové nádraží odkud vyjíždí autobus do Wodzislawi. Zastávka pro výstup je Turza Slaska (když poprosíte řidiče, kam chcete jet, jistě vás upozorní, kde máte vystoupit). Cesta z Chalupek trvá cca 20 minut. Potom podle ukazatele dojdete (cca 500 m mírně do kopečka) do cíle. Zde si můžete odpočinout na lavičkách před kostelem, nebo navštívit kavárnu, která je v blízkosti kostela.

Takže, pokud se tam vypravíte, určitě budete mít silný zážitek, stejně jako my. Přejeme šťastnou cestu.

▲ Jana a Stanislav Svobodovi

Sdílení nebo život?

Nežijeme. Místo toho se nahráváme. Když má kapela koncert v klubu, nevidí diváky, ale mobily, které na ni míří. Svůj život posíláme na síť, aby se na něj mohli všichni podívat. Nežijeme pro sebe, ale pro svůj facebookový profil.

Když přijdeme domů z práce, ze školy, od lékaře, co uděláme? Jdeme a vyjdeme ven ze svým psem? Nebo si zapneme své počítače nebo tablety a hned se přihlašujeme na své facebookové profily tak, jako kdyby nám to bylo už vrozené? Co uděláme z krásné procházky v parku, která se nám tak líbila, že jsme se v té dané přítomnosti nejraději chtěli nechat unést, jít a poprvé v životě vyjít z časového kontinua, překonat se a užívat si každou volnou chvíli našeho života podobně šlechetným způsobem. Uděláme to, z čeho se nám chtělo až plakat? Ale místo toho myslíme, přemýšlíme a neustále máme v myslích ty nejsmutnější hloupé myšlenky. Pokaždé, když jdeme z práce, máme ve svých očích odrazy myšlenek, které nemají naprosto žádnou budoucnost, ale přesto je podporujeme a říkáme si: co budu dělat, až přijdu domů? Budu si číst? Nebo se dívat na televizi? Nebo půjdu spát, když jsem dneska spal jenom pár hodin? Musím si všechno naplánovat? Nebo stačí, když nechám život jen tak plynout? To je stres! Kdy už to konečně skončí? Mám mít nějaké cíle? A pak si říkáme podobné věty jako: zítra se změním! Od zítřka začnu žít znovu. Někteří lidé si ani neuvědomují tuto nejsmutnější rovnici, tuto pořád dokola se

odehrávající budoucnost, která je jako videonahrávka promítající se každý den pořád znovu a znovu. Je tohle budoucnost, jakou chceme?
Uvědomíme si vůbec někdy naše chyby a začneme žít vědomým životem? Opravdu pro nás bude možná jediným zázrakem právě víra? Kterou v poslední době nachází stále více lidí? Snad ano, snad ano.

▲ Marek Lorenc

Pouť na Hostýn

Již tradičně se v květnu konala pěší pouť na Svatý Hostýn. Letos se jí zúčastnilo 20 poutníků z tří různých farností. Pro ty, kteří nevědí, se jedná o dvoudenní akci, jejímž cílem je pěšky doputovat na Svatý Hostýn. Cesta začíná ve Valašském Meziříčí a odtud nás čeká přibližně 35 km dlouhá trasa, během níž se modlíme růženec na úmysly, které nám dali naši blízcí. Trasa vede po značených turistických stezkách přes lesy a louky. Cestou máme také dvě větší přestávky na občerstvení.
V minulých letech jsme neměli na počasí štěstí. Lilo a lilo. Déšť nás provázel po celou dobu. Ale letos. Letos ani kapka. Celou dobu svítilo sluníčko a my jsme tak mohli mít krásné výhledy na probouzející se jarní přírodu.
Po příchodu na Hostýn jsme pouť zakončili oslavou mše svaté, prošli jsme si okolí baziliky a pak už nás čekal jen odpočinek v puntíkovaných peřinách.
Pro ty, kteří se stále rozhodují, zda s námi mají příští rok jet, mám dobrou zprávu. Všichni poutníci zatím vždycky na Svatý Hostýn doputovali, ti nejmenší i ti starší. Takže se nebojte a přidejte se k nám.
Na závěr patří velké díky manželům Kociánovým, kteří pro nás každoročně pouť organizují a bez kterých bychom tyto krásné chvíle společné modlitby a oběti nemohli prožít.

▲ Máří Jíchová

Pouť do Svaté země

Letos v květnu se nám splnil jeden velký, dlouholetý sen. Podívat se na místa, kde se narodil, působil a zemřel Ježíš Kristus.
Dlouho jsme se rozhodovali, ve kterém termínu jet a kterou cestovní agenturu vybrat. Už nyní můžeme říci, že lépe jsme se rozhodnout nemohli. Vše bylo dokonalé: organizace poutě, ubytování, spolupoutníci a hlavně náš průvodce.
Výhodou bylo, že průvodcem po Svaté zemi byl právě kněz, který dokázal krásně propojovat výklad s biblickými událostmi. Součástí každého dne byla také mše svatá.
Osobně jsme navštívili mnoho míst, o kterých jsme doposud pouze slyšeli anebo o nich četli v Bibli. Prošli jsme si trasu, kterou absolvoval Ježíš na oslátku, když vjel na Květnou neděli do Jeruzaléma, pomodlili se u Zdi nářků, navštívili večeřadlo, místo Ježíšova narození, jeho hrob a mnoho dalších míst.
V průběhu týdne jsme se na dva dny

přesunuli do Jordánska, kde bylo naším cílem skalní město Petra. Při přechodu hranic nás velmi zaujaly přísné bezpečnostní kontroly. Než jsme se dostali na druhou stranu hranice, měli jsme v pase pět různých razítek a kódů.
Během posledních dvou dnů jsme navštívili také město Nazaret a jeho okolí. Měli jsme možnost projet se na loďce po Genezaretském jezeře nebo si v Káni Galilejské obnovit manželské sliby.
Během týdne, který jsme měli možnost v Izraeli prožít, jsme se dověděli obrovské množství informací a zajímavostí o Svaté zemi a životě v ní, které bychom v žádné encyklopedii nevyčetli. Nejlepší ovšem bylo, že jsme o těchto místech pouze neslyšeli, ale všechna jsme je mohli na vlastní oči vidět a důkladně si je projít.

▲ Máří a Vašek Jíchovi

*...a sedmého dne odpočinul po všem díle, které učinil**

V Písmu svatém najdeme verše jak o práci, tak o odpočinku. V životě je samozřejmě důležité obojí. Na prahu prázdnin a dovolených je aktuální právě ten očekávaný čas odpočinku. Na téma, jak by měla vypadat ta nejúžasnější dovolená, bylo napsáno nespočet článků, doporučení a reklam. Někteří odborníci na duševní zdraví říkají, že dovolená by měla trvat nepřetržitě minimálně tři týdny, aby došlo ke skutečné revitalizaci organismu, jiní schvalují tzv. pozitivní stres, který s sebou přinášejí horečné přípravy, shánění finančních prostředků a mnohdy úmorná cesta do cíle a pak po několikadenním lenošení zase zpět. Jako velmi zajímavý mi připadá názor, že organismus toho, kdo pravidelně skutečně odpočívá každou neděli, tedy v pravidelných sedmidenních intervalech, vlastně žádnou dovolenou nepotřebuje, neboť tento způsob odpočinku je pro člověka dostačující. Už si nepamatuji, kde jsem tento názor četla a kdo je autorem oné studie, ale jedno se mi tehdy vybavilo okamžitě – třetí přikázání z Desatera. A také to, že sedmého dne po skončení stvořitelského díla Bůh odpočíval... Pomineme-li to, že dovolenou a prázdniny využíváme také k poznávání jiných krajů, památek, lidí atd., je to myslím myšlenka přinejmenším zajímavá.

**srov. Jeruzalémská Bible Gn 2,2*

▲ Broňa Volná

ROZHOVOR

Lidé v naší farnosti

Milí čtenáři, v tomto čísle vám přinášíme rozhovor s paní Jarmilou Lasoňovou, která přes všechnu svou skromnost patří k nejaktivnějším členům naší farní rodiny. Mnohou pomoc vykonává takřka ve skrytosti, nebo můžeme říci v zákulisí, ale o to je její činnost pro naše společenství důležitější.

Můžeš čtenářům upřesnit, při jakých aktivitách ve farnosti se angažuješ? Čekám, že jich bude pěkně dlouhý seznam...
Pomohu, kde je třeba, ale jsou to jen takové běžné věci, např. při provozu knihovny, v redakci Many, sem tam něco uklidím, vyperu, uvařím a jsem členem společenství SSG, kde společně rozvíjíme různé aktivity a je nám dobře.

V minulém rozhovoru jsem se ptal paní Marie Dostálové, zda je rozsah knižního fondu v naší farní knihovně dostatečný. Je tam podle Tvého názoru k nalezení i nějaký obzvlášť zajímavý či hodnotný „kousek", který by si čtenáři rozhodně měli přečíst?
Naše knihovna má přímo excelentní vybavení ve všech žánrech a navíc je stále doplňována novinkami zejména z oblasti duchovní literatury. Každý v ní může najít něco, co vyhovuje jeho zájmu, a tak se přimlouvám za zvýšení její návštěvnosti. Doporučuji přečíst si knihu Jiřího Mička Slavík za mříží o nám známém P. Václavu Filipcovi nebo knihu O Božím vedení s Karlem Herbstem. Mladší ročníky si tak mohou přiblížit život a sílu osobností v nedávné době nesvobody.

Pro mnohé není tajemstvím, že jsi povoláním učitelka. Ale řada farníků možná netuší, že jsi pomáhala s učením našeho mateřského jazyka i některým kněžím z Polska. Máš z té doby nějakou zajímavou příhodu?
Zajímavý byl každý den, byly to jedny z nejhezčích chvil. Nejprve tady přišel jáhen otec Pawel, který byl po roce u nás vysvěcen na kněze a už zde působí deset let. Později tu byl poslán „na misie" otec Dominik z řádu Paulínů a působil zde dva roky. Porozuměli jsme si snadno, i když jsme z počátku znali každý jen svou řeč. Bylo to hlavně pro ně náročné, ale zvládali to a chodili na učení rádi. Učili se především česky číst a mluvit. Připravovali si kázání a celou mši svatou, modlitby, svátosti a veškerou komunikaci s farníky v češtině. Snažili jsme se všichni a zažili jsme při tom i spoustu legrace. Pro mě to bylo nesmírně obohacující a poučné. Také jsem se s nimi dostala do Polska na několik poutí. Odměnou pro mě je, že na mě nezapomněli, stále se hlásí a modlí se za mě. Děkuji za tento Boží dar.

Nyní jedna otázka k Maně. Jak celkově hodnotíš její úroveň? Mám na mysli především pestrost příspěvků a jejich stylistiku.
Náš farní časopis má, myslím, stále stoupající úroveň jak po stránce grafické, tak obsahové. Líbí se mi a hodnotí jej s uznáním i hodně mých známých, kterým se dostane do rukou. Určitě je ale stále co vylepšovat, hlavně zvýšit počet přispěvatelů, protože co osobnost, to jiný styl. A to je výzva!

Každému pokládám alespoň jednu záludnější otázku. Jednu jsem si schoval i pro Tebe. Co říkáš na fenomén elektronických knih?
Myslím, že tištěné knihy zatím ohroženy nejsou. Papírové knihy mají svoje kouzlo a zůstanou pro čtení beletrie,

románů, filozofických pojednání apod. Elektronická kniha není klasická kniha. Je to nová forma záznamu a přenosu informací a skvěle tak doplňuje knihu tištěnou. Obě formy tak mohou existovat vedle sebe ještě dlouhou dobu.

Poslední otázku si dovolím tak trochu filozofickou. Co pro Tebe osobně znamená farnost? Nemám na mysli slovo jako takové, ale farnost jako společenství věřících, kteří se scházejí v kostele, na faře...
Naše farnost je můj svět. Je to pro mě živná půda a neumím si život bez ní představit. Už jsem leckde byla, hodně krásných chrámů viděla, spoustu hodných lidí poznala, ale doma je doma. Je to prostě moje rodina.

A na závěr tradiční krátký dotazník.
Je nějaký svatý (světice), který Tě zvlášť inspiruje?
Sv. Anežka Česká. Taky proto, že je mou biřmovací patronkou.

Oblíbená kniha a film?
Kniha Cesty po Římě, na jejímž sepsání se podílel P. Vojtěch Hrubý, sekretář kardinála Berana a spoluzakladatel Českého náboženského střediska Velehrad v blízkosti Vatikánu.
Film Forrest Gump. Na ukázku jedna z mnoha moudrostí prostého a laskavého Forresta — Máma vždycky říkala: Pro hlupáka každý hloupý.

Kterou píseň či skladbu by sis pustila, kdyby ses cítila opravdu mizerně?
Poem od Zdeňka Fibicha. A sama sobě si zpívám „K nebesům dnes zaleť písní“.

Děkuji za rozhovor, přeji vše dobré a mnoho sil!

▲ za redakci Many se ptal Lukáš Volný

Biblická hádanka

Jak se nazývá kniha Starého zákona, která se zabývá rituálními a kultickými předpisy?

Odpověď na biblickou hádanku z minulého čísla

Pán Ježíš před svým umučením oznamuje, že pošle „jiného Parakléta“, což znamená Přímluvce, Utěšitele, tedy Ducha svatého.
„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ (Jan 16,13—15)
Duch svatý je tak zjeven jako třetí Božská osoba. Působí od počátku a „mluvil ústy proroků“ (jak vyznáváme v nicejsko—cařihradském vyznání víry).

▲ připravila Broňa Volná

VESELÝ ☺

„Tak jsem se vrátil z dovolené."
„A jaké bylo počasí?"
„Celkem dobré, pršelo jen dvakrát. Jednou sedm a podruhé pět dnů."

Arabský turista stojí v Paříži před Eifellovou věží a nadšeně si ji prohlíží:
„Nádherná věž! Kolik barelů nafty z ní denně vytěžíte?"

Vyčerpaný lovec se potácí divočinou a na jedné mýtině vidí malé tábořiště se dvěma muži sedícími u ohně. Dopajdá se k nim a ulehčeně vydechne:
„Jsem docela rád, že vás vidím. Před třemi dny jsem zabloudil."
„Moc se neradujte. My jsme zabloudili před třemi týdny."

„Karle, koupili jste si během dovolené nějaké suvenýry?"
„Jo, nakoupili jsem jich hodně, ale na zpáteční cestě jsme to všechno vypili."

▲ vybral Dalibor Vitásek

MODLITBA

Modlitba za děti

Otče náš, jsou venku a já je nemůžu chránit. Čím jsou větší, tím méně můžu být s nimi. Jdou si svými vlastními cestami a mně nezůstává než je svěřit tobě a snažit se jim rozumět a radit.
Dej jim, prosím, dobré kamarády a přátele. Chraň je, aby se jim nestalo nic zlého a samy aby nezavinily neštěstí. Především dej jedno: aby se rády vracely domů, aby se těšily na domov a aby ho milovaly. Amen

OKÉNKO PRO DĚTI

Je to tady. Konečně prázdniny! Sluníčko svítí, venku je krásně a teplo, po louce létají motýlci, nechodíte do školky nebo do školy, a tak máte i více času. A víte, co můžete dělat ve volném čase o prázdninách? Již 1. července se pojede na Prašivou, kde proběhne setkání s otcem biskupem. Určitě zde bude mnoho soutěží, stejně jako roky předtím. Na začátku prázdnin jsou tady dvě úžasné a dlouho očekávané akce. Pro starší děti tu je velká chaloupka a pro ty menší tábor V říši pohádek. Určitě je na co se těšit. Další měsíc proběhne v našem kostele pouť. A víte, co je to pouť? Náš kostel se jmenuje Kostel Nanebevzetí Panny Marie a 15. srpna se tento svátek slaví. Mši svatou bude sloužit novokněz. Odpoledne ještě pořádně tento svátek jako farnost oslavíme grilováním na

orelském hřišti. Dále tu je na konci prázdnin příměstský tábor s názvem Cesta do Zaslíbené země. Určitě to bude velmi zajímavé, ale asi i trošku namáhavé. Bude to totiž velká cesta. Nebojte se přidat! Jak se tak dívám na ten program na prázdniny, je toho vážně hodně, tak se určitě s radostí zúčastněte. Bude to super! ☺

Jedna zajímavost nakonec:
Obvyklým dárečkem z pouti je sladké perníkové srdce, na které se píší různé nápisy.

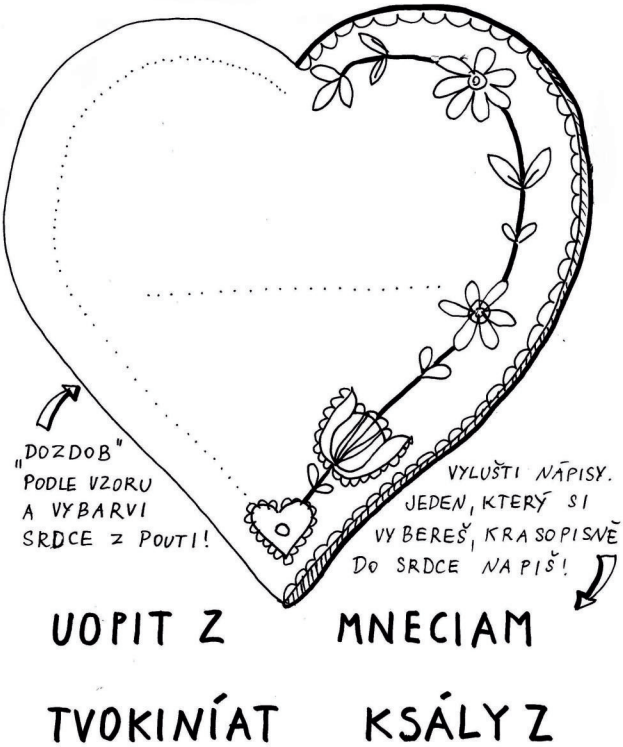

▲ Sára Šolcová

OKÉNKO PRO RODIČE

Před prázdninami udílejí rodiče (i učitelé) dětem řadu varování před možnými nástrahami, které s sebou nastávající dny volna a zábavy mohou přinést. Děti většinou těmito dobře míněnými radami zkušenějších samozřejmě pohrdají, berou je jako omezování osobní svobody či zbytečnou starost, ti puber-

tální podobná doporučení nazývají „pruděním“ ☺. Nestresuj, neřeš to...
Rodičovská varování ale nepramení z ničeho jiného, než z lásky ke svým dětem. Dokonce i Pán Ježíš své učedníky z lásky k nim varoval, aby se nedali svést (srov. Jan 16,1).

▲ Broňa Volná

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Konec jedné tradice

Zřejmě příliš nepostřehnuta proběhla některými elektronickými médii poměrně krátká zpráva o tom, že papež vyměnil své auto. Ne své osobní, ale tzv. papamobil, který se používá při oficiálních událostech, kdy je potřeba projíždět ulicemi mezi davy věřících. A jak se stalo papežovým dobrým zvykem, i v této oblasti se Vatikán odklonil od luxusu k lidovosti a praktičnosti. Mercedes ML nahradil vůz Hyundai Santa Fe, což jistě není žádná prémiová značka.
Být blíže k lidem, to je prostě styl a životní program papeže Františka. Jeho snahu tak odráží i nový Hyundai. Jedná se o zcela běžné, sériově vyráběné vozidlo z kategorie SUV. Žádná zvláštní výbava, jen upravená zadní část a samozřejmě bílá barva. Automobil je otevřený, zcela zde chybí ono typické „akvárium“, které bylo vybaveno neprůstřelnými skly. Můžeme tedy říci, že papež František jde doslova s „kůží na trh“. Když si uvědomíme, kolik potenciálních nepřátel hlava katolické církve má, nemůže být toto gesto v žádném případě vnímáno jako populistický akt nebo propracované PR. Bezesporu jde o obrovskou osobní odvahu Svatého otce a věrnost tomu, co hlásá.
A ještě jednu věc nám papež ukázal. Ne každá tradice musí být nutně neměnná a ku prospěchu věci, které slouží. Vždyť luxusní značka Mercedes-Benz zásobovala Svatý stolec papamobily celých 80. let.

▲ Lukáš Volný

ROK EUCHARISTIE

Národní eucharistický kongres 2015

Modlitba za NEK 2015

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že s námi uzavíráš z lásky smlouvu novou, věčnou, nejsvětější, když nám Kristus na oltáři dává Svoje Tělo a Krev. Uč nás tuto smlouvu slavit, milovat a zachovávat. Požehnej, ať náš Národní eucharistický kongres obnoví v nás ctnosti víry, lásky, naděje a sílu k jed-

notě a vzájemnosti, aby společenství Církve neslo světu radostnou zvěst. Na přímluvu Matky Boží ať s novou a hlubší úctou přijímáme Tělo a Krev Tvého jediného Syna, který s Tebou v Duchu svatém věčně žije a kraluje.

Amen. Otče náš. Zdrávas Maria.

Národní konference o eucharistii bude probíhat v Brně ve dnech 15. až 17. října 2015.

NA PRAVÉM MÍSTĚ

● Nabízím... ● Hledám... ● Potřebuji...

První inzerát:

Kateřina Kapicová (naše vozíčkářka nedávno biřmovaná) hledá dobrovolníka či dobrovolníky, kteří by ji někdy doprovodili jen tak na procházku či na nějakou kulturní akci. Zájemci se mohou ozvat na email: kapicka25@seznam.cz.

Díky.

RECEPTÁŘ

Cereální sušenky

1 Stella nebo Hera, 4 vajíčka, 1 prášek do pečiva, 1 vanilka, 1 hořká čokoláda – na kousky nasekat, 2 hrnky ovesných vloček, 0,5 hrnku cukru krystal, 2 hrnky polohrubé mouky, 0,5 hrnku nasekaných ořechů, 0,5 hrnku rozinek/brusinek — nemusí být, 1 hrnek kokosu, 2 polévkové lžíce (PL) lněných semínek, 2 PL sezamových semínek, 2 PL slunečnicových semínek, 2 PL medu

Vše smíchat — musí vzniknout tuhá hmota — pokud se hmota rozebírá, dle potřeby přidat vodu — vytvořit kuličku — z kuličky placku — položit na pečicí papír na plechu — péct asi 30 min. na 180°C .

Z jedné dávky vyjde 60—70 sušenek. Dlouho vydrží, dokud je nějaký hladovec neobjeví ☺.

▲ Dobrou chuť přeje Janka Šolcová.

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
http://www.farnosttrebovice.cz, http://www.facebook.com/trebovicka.farnost
Evidenční číslo: MK ČR E 16325
Kontaktní osoba: Dalibor Vitásek, e-mail: dali.vita@gmail.com
Náklady na výrobu a tisk jsou 10 Kč, uzávěrka příštího čísla je 15. 8. 2015